

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 listopada 2013 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Ryszard Ponikowski (spr.)
Sędziowie:	SSA Jerzy Skorupka SSA Robert Wróblewski
Protokolant:	Anna Dziurzyńska

przy udziale prokuratora Prok. Okr. del. do Prok. Apel. Grażyny Nowickiej

po rozpoznaniu w dniu 20 listopada 2013 r.

sprawy **T. M.**

oskarżonego z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze

z dnia 24 maja 2013 r. sygn. akt III K 34/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego T. M., a na podstawie art. 435 k.p.k. wyrok ten zmienia także w stosunku do oskarżonego Ł. K. w ten sposób, że w miejsce ustalenia zawartego w opisie tego czynu w części wstępnej wyroku „posługując się niebezpiecznym przedmiotem w postaci drewnianej pałki” przyjmuje ustalenie „posługując się drewnianą pałką”, przypisane oskarżonym przestępstwo kwalifikuje z art. 280 § 1 k.k. i jednocześnie karę wymierzoną T. M. obniża do 3 (trzech) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności, zaś karę wymierzoną Ł. K. obniża do 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza okres tymczasowego aresztowania oskarżonego T. M. od dnia 30 stycznia 2013 roku do dnia 20 listopada 2013 roku;

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. E. G. 600 zł tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą obronę z urzędu oskarżonego w postępowaniu odwoławczym i 138 zł tytułem zwrotu VAT;

V. zwalnia oskarżonego od obowiązku poniesienia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, którymi obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze po rozpoznaniu sprawy:

Ł. K. i T. M. oskarżonych o to, że:

w dniu 30 stycznia 2013r. w G., powiat (...), działając wspólnie i w porozumieniu, posługując się niebezpiecznym przedmiotem

w postaci drewnianej pałki i grożąc natychmiastowym użyciem przemocy doprowadzili K. P. do stanu bezbronności, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 2753 zł na szkodę P. J., przy czym T. M. czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Lwówku Śląskim z dnia 1 marca 2006r. sygn. akt II K 80/06 za przestępstwo z art. 280 §1 k.k. w zw. z art. 283 k.k. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 6 kwietnia 2010r. do 6 października 2011r. i wyrokiem Sądu Rejonowego w Lwówku Śląskim z dnia 21 listopada 2006r. sygn. akt II K 613/06 za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 16 października 2011r. do 12 lutego 2012r., tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. wobec Ł. K. oraz o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. wobec T. M..

- wyrokiem z dnia 24 maja 2013 r. podjął rozstrzygnięcia dotyczące wskazanych oskarżonych następującej treści:

I. uznał oskarżonych Ł. K. i T. M. za winnych popełnienia zarzucanego im czynu eliminując z jego opisu element doprowadzenia pokrzywdzonego do stanu bezbronności, ustalając iż przedmiotem przestępstwa była kwota 2750 zł oraz eliminując z opisu zarzucanego T. M. czynu wyrok Sądu Rejonowego w Lwówku Śląskim z dnia 21 listopada 2006r. sygn. akt II K 613/06, to jest przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. wobec Ł. K., zaś z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. wobec T. M. i za to na podstawie art. 280 § 2 k.k. wymierzył Ł. K. karę 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, zaś T. M. karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności zaliczył obu oskarżonym okres tymczasowego aresztowania od dnia 30 stycznia 2013r. do 24 maja 2013r.;

III. na podstawie art. 46 § 1 k.k. wymierzył oskarżonym Ł. K. i T. M. środek karny w postaci obowiązku naprawienia w całości wyrządzonej przestępstwem szkody poprzez solidarne zapłacenie na rzecz P. J. kwoty 2750 zł;

IV. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzekł przepadek dowodów rzeczowych wymienionych na k. 185 akt pod pozycjami od 1 do 5;

V. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. E. G. oraz adw. B. K. kwoty po 900 zł oraz dalsze 207 zł tytułem podatku VAT;

VI. zwolnił oskarżonych od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych i nie wymierzył im opłat.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego zaskarżyła w części tj. co do punktu I obrończyni oskarżonego T. M. zarzucając:

„1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, a polegający na wadliwym założeniu, że drewniana pałka, którą posługiwał się oskarżony Ł. K. stanowi „niebezpieczny przedmiot” w rozumieniu art. 280 § 2 k.k.;

2. rażąco niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu kary”.

W związku z powyższym wniosła o:

„1. zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uznanie oskarżonego T. M. za winnego tego, że w dniu 30 stycznia 2013 r. w G., powiat (...), działając wspólnie i w porozumieniu z Ł. K., grożąc natychmiastowym użyciem przemocy wobec

K. P., zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 2750 zł na szkodę P. J., przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Lwówku Śląskim z dnia 1 marca 2006r. sygn. akt II K 80/06 za przestępstwo z art. 280 §1 k.k. w zw. z art. 283 k.k. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 6 kwietnia 2010r. do 6 października 2011r., tj. czynu z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

2. wymierzenie oskarżonemu kary 2 lat pozbawienia wolności;

3. zwolnienie oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych i niewymierzanie mu opłaty;

4. zasądzenie na rzecz obrońcy zwrotu nieopłaconych kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym, według norm przypisanych”.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje

Apelacja obrońcy oskarżonego T. M. jest częściowo zasadna, a to w zakresie zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych polegającym na uznaniu drewnianej pałki, którą posłużyli się sprawcy za „inny podobnie niebezpieczny przedmiot”, o którym mowa w art. 280 § 2 k.k.

Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wyraził następujący pogląd: „Sąd zakwalifikował zachowanie oskarżonych (także współsprawcy Ł. K.- przyp. SA) jako przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. W celu zaboru pieniędzy pokrzywdzonemu posłużyli się bowiem niebezpiecznym przedmiotem, jakim jest drewniana pałka o długości ok. 60 cm i średnicy ok. 30 mm. Pałka ta przez swoje właściwości: twardość materiału, z którego została wykonana, obwód, poręczność trzymania nadaje się do zadawania uderzeń, które ponad wszelką wątpliwość mogą być niebezpieczne dla zdrowia lub życia. Jest to w ocenie Sądu taki przedmiot, który stanowi narzędzie podobnie niebezpieczne jak broń palna w rozumieniu art. 280 § 2 k.k., przy czym należy pamiętać, że ową bronią palną jest również broń gazowa.”

Mając na uwadze treść apelacji obrony przeciwstawiającej się powyższemu stanowisku Sądu meriti, Sąd Apelacyjny na rozprawie odwoławczej dopuścił dowód z oględzin pałki drewnianej zabezpieczonej w toku postępowania w charakterze dowodu rzeczowego.

W wyniku oględzin ustalono, że długość pałki wynosi 65 cm, a jej średnica 2,8 cm. Poinformowano także, że wcześniejszy pomiar wagi pałki wskazał 250 gramów.

Ponadto na rozprawie oskarżony potwierdził, że okazany mu kij jest tym samym, który przyniósł do domu po zdarzeniu w lombardzie. Ponadto oświadczył, że ten drugi kij, który pierwotnie stanowił jedną całość z okazywanym w tej chwili miał taką samą długość, grubość i ciężar.

Z brzmienia art. 280 § 2 k.k. wynika, że niebezpieczeństwo stwarzane przez inne przedmioty ma być podobne do zagrożenia jakie niosą ze sobą broń palna i nóż. Nie budzi przy tym wątpliwości że o niebezpiecznych cechach danego przedmiotu decydują przede wszystkim **jego obiektywne właściwości,**

a nie sposób użycia przez sprawcę. Na pewno więc, innym niebezpiecznym przedmiotem może być tylko ta rzecz, która z uwagi na swoje cechy i właściwości stwarza zagrożenie dla zdrowia i życia, zbliżone do tego zagrożenia, które stwarza broń palna lub nóż (por. wyr. SA w Krakowie z 20.4.1995 r., II AKr 56/95, Prok.

i Pr. 1996, Nr 1, poz. 16, w którym przyjęto, że nieustalony przedmiot nie mógł być niebezpieczny, skoro przyłożony do szyi ofiary spowodował tylko nieznaczne skaleczenia).

Trafnie więc wskazano w wyroku SA w Lublinie z 13.10.1998 r. (II AKa 152/98, Prok. i Pr. 1999, Nr 11-12, poz. 17), iż niebezpieczny charakter innego przedmiotu musi wynikać z jego stałych, normalnych właściwości, które powodują iż dana rzecz jest szczególnie przydatna do zadawania ciosów lub powodowania

w inny sposób obrażeń ciała (analogicznie SA w Katowicach w wyr. z 13.12.2007 r., II AKa 370/07, Prok. i Pr. 2008, Nr 9, poz. 29).

Pojęcie „innego niebezpiecznego przedmiotu” nie jest w pełni jednoznaczne, o czym świadczą rozbieżności ocen poszczególnych sądów odnośnie rzeczy używanych podczas rozbojów, a zwłaszcza ocena tych przedmiotów, które z uwagi na swoją masę i kształt służyły czy mogły posłużyć do bicia ofiary lub jej uderzania.

Za niebezpieczne przedmioty mogące służyć do bicia (uderzania)

w orzecznictwie uznano: żelazną kulę z łańcuchem (wyr. SA w Krakowie

z 21.6.1995 r., II AKr 136/95, Prok. i Pr. 1996, Nr 2-3, poz. 18 - trafnie przy tym podkreślono, że tego rodzaju przedmiot historycznie był jednym z klasycznych narzędzi walki zbrojnej), kastet w postaci oryginalnej broni lub inne rzeczy metalowe, których cechy i właściwości pozwalają na takie samo użycie tj. wzmocnienie siły zadawanych ciosów (wyr. SA w Gdańsku z 19.12.1996 r., II AKa 344/96, Prok. i Pr. 1997, Nr 7-8, poz. 21), kij baseballowy (wyr. SA w Krakowie z 16.1.1997 r., II AKa 292/96, Prok. i Pr. 1997, Nr 9, poz. 22, gdzie również podkreślono, iż cechy kija baseballowego zbliżają go do dawnych narzędzi walki w postaci maczug, pałek; wyr. SA w Krakowie z 14.1.1999 r., II AKa 210/98, KZS 1999, Nr 2, poz. 22), ciężką drewnianą nogę od krzesła, zakończoną stalowym wkrętem (wyr. SA w Katowicach z 5.6.2007 r., II AKa 173/07, Prok. i Pr. 2008, Nr 2, poz. 25), nunczako (wyr. SA w Katowicach z 8.8.2007 r., II AKz 500/07, KZS 2008, Nr 2, poz. 71), metalowy łom (zob. wyr. SA w Katowicach z 23.5.2002 r., II AKa 94/02, KZS 2002, Nr 11, poz. 32), deskę drewnianą ok. metra długości z wbitym gwoździem (zob. wyr. SA w Lublinie z 8.3.2004 r., II AKa 36/04, Prok. i Pr. 2004, Nr 10, poz. 26), młotek (zob. wyr. SA w Krakowie z 1.10.1991, II AKr 8/90, KZS 1991, Nr 1, poz. 11), imitację kija bejsbolowego (zob. wyr. SA we Wrocławiu z 04.10.2001r., II AKa 354/01, OSA 2002r, Nr 2 poz.12, str.3); metalową rurkę o średnicy 0,5 cala i długości 60 cm (wyr. SA w Katowicach z 05.06.2009r., II AKa 61/09).

Za pozbawione cech niebezpiecznych uznano: np. całą, pustą butelkę, którą uderzano ofiarę w głowę (wyr. SA w Krakowie z 6.4.1995 r., II AKr 68/95, Prok.

i Pr. 1996, Nr 1, poz. 15), gumowy młotek i drewniany trzonek (wyr. SA

w Warszawie z 13.10.2005 r., II AKa 308/05, Prok. i Pr. 2006, Nr 5, poz. 38), pistolet pneumatyczny, niespełniający wymogów, o których mowa ustawie

z 21.5.1999 r. o broni i amunicji (wyr. SA we Wrocławiu z 23.11.2005 r., AKa 290/05, Prok. i Pr. 2006, Nr 12, poz. 21), pałkę teleskopową (post. SA w Krakowie z 14.6.2006 r., II AKz 185/06, Prok. i Pr. 2006, Nr 12, poz. 22), klucz monterski (wyr. SA w Lublinie z 21.10.2005 r., II AKa 251/05, Prok. i Pr. 2006, Nr 6, poz. 25); pałkę policyjną typu T. (zob. wyr. SA w Lublinie z 20.01.2010r., II Aka 260/09, KZS rok 2010 r., Nr 7-8, poz.62 oraz wyr. SA w Krakowie z 28.08.2008r. II AKa 115/08, PiP z 2009r., Nr 4, poz. 30, str.16).

W orzecznictwie podkreśla się, że za niebezpieczny przedmiot można uznać tylko taki, który ze względu na swój kształt, wymiary, masę, tnącą powierzchnię, ostrość albo zawarty w nim materiał wybuchowy lub łatwopalny, zwyczajnie użyty zagraża bezpośrednim niebezpieczeństwem spowodowania śmierci lub ciężkiego uszkodzenia ciała (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 28 lutego 2001 r. II AKa 9/01 Prok. i Pr.-wkł. 2002/9/28, KZS 2002/10/84 wyr. SA w Lublinie

z 26.06.2007r. II Aka 138/07, KZS z 2007r., Nr 10, poz.69).

Wskazane wyżej orzecznictwo stanowi niewątpliwie punkt odniesienia dla dalszych rozważań w sprawie oskarżonego T. M..

Pierwsza refleksja jaka nasuwa się po analizie fragmentu uzasadnienia Sądu meriti przytoczonego w części wstępnej niniejszych rozważań dotyczy nie dość wnikliwej oceny dowodu rzeczowego w postaci pałki drewnianej, skoro jej opis został ograniczony przez Sąd tylko do podania przybliżonej długości i średnicy pałki, z pominięciem tak ważnego parametru jakim jest waga pałki i z pominięciem jej bezpośrednich oględzin przez Sąd. Jest przecież oczywistym, że mniejszą siłą rażenia ma pałka, która charakteryzuje się niewielką wagą w porównaniu z pałką z większą masą. Opis dowodu rzeczowego w postaci pałki drewnianej użytej przez sprawców można uzupełnić również poprzez dodanie, że posiada ona gładką powierzchnię, a więc jest pozbawiona ostrych zakończeń, elementów tnących i kłujących a jej

ciężar wyraźnie wskazuje, że nie została ona wykonana z twardego drewna. W tym miejscu zasadne jest porównanie zabezpieczonej w niniejszej sprawie pałki drewnianej z pałką typu T., która ma długość 59-60 cm, ale jej waga w zależności od modelu wynosi od 0,46 kg do ok. 0,60 kg (militaria.pl) i której ani w literaturze, ani też w orzecznictwie nie uznaje się za przedmiot niebezpieczny w rozumieniu art. 280 § 2 k.k. Na tym przykładzie widać, że nie tyle długość pałki, ale jej waga (także ostre zakończenia, elementy tnące, kłujące na powierzchni, ale w tej sprawie nie wchodzi to w rachubę) ma znaczenie dla uznania danego przedmiotu za niebezpieczny.

O niebezpieczeństwie pałki drewnianej użytej przez sprawców, zdaniem Sądu a quo, zdecydować miały takie względy jak twardość materiału z którego została wykonana, obwód i poręczność trzymania dzięki której nadawała się ona do zadawania uderzeń. Owszem prawdą jest, że pałka została wykonana z drewna, ale jak wcześniej wskazano była ona lekka, bo ważyła zaledwie 250 gramów, a tym samym nie było to drewno twarde np. jak dąb. Jednocześnie nie była ona wykonana z metalu i nie miała elementów metalowych, co istotnie mogłoby wpłynąć na jej niebezpieczeństwo. Poręczność trzymania oraz obwód również nie jest cechą decydującą o uznaniu tego przedmiotu za podobnie niebezpieczny jak broń lub nóż, skoro, można tak scharakteryzować każdy kij czy pałkę, o ile posiada odpowiednią długość i szerokość.

Tym samym tokiem rozumowania kierował się także Sąd Apelacyjny w Lublinie, który stwierdził, że nie sposób zgodzić się z tym, by drewniany kij o bliżej nieustalonym wyglądzie, długości ok. 50 cm i szerokości 5 cm, stanowił niebezpieczny przedmiot w rozumieniu art. 280 § 2 k.k. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 26 czerwca 2007 r. II AKa 138/07, LEX nr 314607, KZS 2007/10/69, KZS 2008/2/67). Inny skład tego Sądu również wypowiedział się w podobnym tonie wskazując, że normalne użycie drewnianej pałki o nieznacznym ciężarze i długości 39 cm nieposiadającej na powierzchni elementów ostrych, tnących ani kłujących, nie stwarza niebezpieczeństwa dla życia, porównywalnego z bronią palną i nożem, a tym samym bezzasadnym jest zakwalifikowanie jej jako przedmiotu niebezpiecznego, w rozumieniu art. 280 § 2 k.k. (wyr. 24 stycznia 2008 r. II AKa 312/07 LEX nr 39991).

Mając na uwadze powyższe rozważania bez wątpienia należy stwierdzić, że drewniana pałka, którą oskarżony posłużył się w trakcie rozboju nie stanowi niebezpiecznego przedmiotu.

Skoro tak, to koniecznym stało się wydanie orzeczenia o charakterze reformatoryjnym, w którym przypisano oskarżonemu T. M. popełnienie czynu z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. Jednocześnie na podstawie art. 435 k.p.k. dokonano zmiany wyroku Sądu I Instancji także w odniesieniu do współoskarżonego Ł. K. uznając, że jego czyn wypełnia również ustawowe znamiona z art. 280 § 1 k.k.

W związku z przypisaniem oskarżonemu występku z art. 280 § 1 k.k. cechującego się niższym stopniem społecznej szkodliwości niż zbrodnia rozboju z art. 280 § 2 k.k. konieczna okazała się modyfikacja na ich korzyść wymierzonej im kary pozbawienia wolności. I tak Sąd Apelacyjny oskarżonemu T. M. obniżył wymiar kary pozbawienia wolności do 3 lat i 3 miesięcy, natomiast oskarżonemu Ł. K. do lat 3.

Wprawdzie obrona formułując zarzut rażącej niewspółmierności kary wniosła o wymierzenie oskarżonemu T. M. kary 2 lat pozbawienia wolności, jednakże zarzut ten, jak i żądanie wymierzenia tak znacznie złagodzonej kary nie znajdują oparcia w okolicznościach sprawy.

Jak już wcześniej zasygnalizowano, obniżenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności do lat 3 i 3 miesięcy było związane wyłącznie z uwzględnieniem okoliczności, że występki z art. 280 § 1 k.k. ma mniejszy ładunek społecznej szkodliwości czynu niż zbrodnia z art. 280 § 2 k.k. Nie mniej jednak w dalszym ciągu społeczna szkodliwość przypisanego oskarżonemu czynu jest znaczna, co nie uprawnia Sądu do dalszego złagodzenia wymierzonej mu kary pozbawienia wolności. Obrona jako istotną okoliczność łagodzącą wskazuje na bierny udział oskarżonego w popełnieniu przypisanego mu przestępstwa. Argument ten jest jednak z gruntu nieprawdziwy, bo choć nie on w trakcie rozboju demonstrował pałkę pokrzywdzonemu, to jednak działał wspólnie i w porozumieniu ze współoskarżonym Ł. K., który to czynił. Natomiast Sąd meriti w dostatecznym stopniu wziął pod uwagę okoliczność łagodzącą jaką było przyznanie się do popełnionego czynu.

Tym samym należy stwierdzić, że wymierzona oskarżonemu kara jest karą sprawiedliwą i realizującą zarówno zasadę prewencji ogólnej jak i szczególnej.

Niezależnie od zarzutów podniesionych w skardze odwoławczej, Sąd Apelacyjny w toku czynności kontrolnych nie ujawnił takich ewentualnych uchybień w procedowaniu lub dokonanych ocenach prawnych niekorzystnych dla skarżonego, które wymagałyby uwzględnienia z urzędu. obrońca nie kwestionuje natomiast pozostałych ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd meriti, a zwłaszcza dotyczących winy i sprawstwa oskarżonego co do popełnienia przestępstwa rozboju wspólnie i w porozumieniu z osk. Ł. K.. Niemniej jednak Sąd Apelacyjny pragnie podkreślić, że również te ustalenia były przedmiotem własnej analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i konfrontacji jej wyników z analizami i ocenami przedstawionymi w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Rezultatem tych czynności jest stwierdzenie, że zarówno przebieg postępowania dowodowego na rozprawie głównej w tej sprawie, jak też ocena dowodów i treść dokonanych w oparciu o nie ustaleń faktycznych, są zgodne z przepisami prawa procesowego i zasadami prawa dowodowego, a także z regułami logicznego rozumowania oraz zasadami życiowego doświadczenia.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak na wstępie.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono okres tymczasowego aresztowania oskarżonego T. M. od dnia 30 stycznia 2013 roku do dnia 20 listopada 2013 roku;

O kosztach nieopłaconej obrony z urzędu oskarżonego w postępowaniu apelacyjnym orzeczono na podstawie art. 29 ust. 1 prawa o adwokaturze w zw. z § 14 ust. 2 pkt 5 i § 16 oraz § 2 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2002 r., Nr 163, poz. 1348).

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. uwzględniając okoliczność, że oskarżony jest pozbawiony wolności i uiszczenie jakichkolwiek kosztów byłoby dla nich zbyt uciążliwe.